

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8520201269
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8520201269.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast. Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803 proti žalovanému: F. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX, XXX XX H., o zaplatenie 140,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 8Csp/29/2020-61 zo dňa 20.01.2021 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 98,00 eur, úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 98,00 eur od 24.9.2018 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietá.
III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 40 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal toho, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 140,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo žalovanej sumy od 30.04.2019 do zaplatenia, a aby mu uložil zaplatiť mu náhradu trov s konaním mu vzniknutých.

Žaloba bola odôvodnená tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 29.04.2019 uzavretej medzi postupcom Home Credit Slovakia, a.s., a ním mu bola postúpená pohľadávka zo zmluvy, ktorú uzavrel postupca ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom, zo zmluvy o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX z 15.08.2016. Žalovaný ako dlžník nesplnil povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy. Pohľadávka veriteľa zo zmluvy ku dňu postúpenia predstavovala 140,- eur. Žalovaný dlžnú sumu neuhradil, splnenie tejto povinnosti mu má preto uložiť súd.

Súd konštatoval, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Súd prvej inštancie po oboznámení sa so skutkovými tvrdeniami žalobcu a na základe vykonaného dokazovania zistil, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným dňa 15.08.2016 zmluvu o pôžičke označenú číslom XXXXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému peňažné prostriedky na úhradu mobilného telefónu N. A. Z O. zlatý sk, ktorého kúpna cena bola 170,- eur. Po úhrade akontácie vo výške 2 eurá bola predmetom pôžičky peňažná suma vo výške 168,- eur, ktorú mal žalovaný vrátiť v 24 mesačných splátkach po 7,- eur vždy k 23. dňu v mesiaci počnúc dňom 23.10.2016 a končiac dňom 23.09.2018. Ročná úroková sadzba a ročná percentuálna miera nákladov boli uvedené vo výške 0 %. Žalovaný okrem akontácie, v období od 24.10.2016 do 23.01.2017

uhradil 4 splátky po 7,- eur, následne neuhradil ďalšie splátky. Vzhľadom na omeškanie žalovaného právny predchodca žalobcu vyhotovil dňa 22.05.2017 upomienku, v ktorej vyzval žalovaného na úhradu sumy 21,- eur a poučil ho o možnosti požadovať okamžité splatenie celého zostatku úveru. Doklad aspoň o odoslaní tejto upomienky nepredložil. Listom označeným ako výzva k splateniu celého úveru zo dňa 25.10.2017 vyzval žalovaného k okamžitej úhrade celého dlhu vo výške 140,- eur jednorazovo do 15 dní od doručenia výzvy. Táto výzva bola odoslaná na adresu žalovaného uvedenú v zmluve dňa 27.10.2017. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29.04.2019 bola pohľadávka uplatnená v tomto konaní postúpená spoločnosťou Home Credit, a.s. na žalobcu.

Z vykonaného dokazovania dospel súd k skutkovému záveru o tom, že žaloba bola dôvodná čiastočne. Zmluva, ktorú uzavrel právny predchodca žalobcu a žalovaný obsahovala všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Pôžička bola bezúročná, žalovaný mal vrátiť len to, čo si požičal. Nesplnil si však jednu zo základných povinností vyplývajúcich zo zmluvy, a to platiť riadne a včas splátky, keďže uhradil iba časť poskytnutej pôžičky. Postúpenie pohľadávky bolo platné, nakoľko v čase postúpenia bola pohľadávka zo zmluvy už po jej splatnosti.

Realizujúc povinnosť vyplývajúcu z § 54a Občianskeho zákonníka, skúmať skutočnosť, či žalobou nebolo uplatnené premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy, dospel súd prvej inštancie k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti pôžičky upravené § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý vyžaduje pred zosplatením úveru výzvu veriteľa adresovanú a doručení dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého dlhu naraz z dôvodu neplnenia povinností. Žalobca súdu nepredložil ani doklad o odoslaní výzvy. Z uvedeného dôvodu dospel súd prvej inštancie k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti pôžičky, a teda nedošlo k jej platnému zosplateniu. Uviedol, že pri vyhodnotení zosplatenia pohľadávky, ako zosplatenia neplatného, nastáva u každej jednej splátky režim premlčania v zmysle § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka, t.j. premlčacia doba začína plynúť u jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. V danom prípade nebolo uhradených 20 splátok so splatnosťou od 23.02.2017 do 23.09.2018, žaloba bola súdu doručená 24.07.2020, teda až po uplynutí trojročnej premlčacej doby u splátok splatných od 23.02.2017 do 23.07.2017. Za tohto stavu premlčaných je 6 splátok po 7,- eur, čo celkovo predstavuje 42,- eur. Nepremlčanou je pohľadávka vo výške 98,- eur pozostávajúca zo zvyšných 13 splátok po 7,- eur. Preto žalobe vyhovel v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 98,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vzhľadom na to, že žalobca si uplatnil aj nárok na úrok z omeškania, a to od 30.04.2019, priznal mu úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 98,- eur od 30.04.2019 a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy - § 1 ods. 2, 3 písm. i), § 2 písm. a), b), § 24 ods. 1, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 657, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 9, § 54a, § 565, § 517 ods. 1, 2 a na ustanovenie § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP vychádzajúc z pomeru úspechu k neúspechu vo veci.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu zamietavého výroku a súvisiaceho výroku o náhrade trov konania podal odvolanie žalobca, majúc za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Žalobca poukázal na to, že súd o jeho žalobe rozhodol bez nariadenia pojednávania, čo je podľa neho, vychádzajúc z ust. § 297 Civilného sporového poriadku, možné vtedy, ak skutkové tvrdenia v prejednávanej veci neboli sporné. V opačnom prípade podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania splnené nie sú. Žalobca poukázal na to, že v konaní súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami sporu žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov, na základe toho odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Jeho názor má byť podporený názormi vyplývajúcimi z uznesení krajských súdov, ktoré v odvolaní označil.

Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne procesne postupoval pri aplikácii ust. § 54a Občianskeho zákonníka. Uviedol, že každé ustanovenie zákona v zmysle článku 3 ods. 1 CSP je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a v zmysle § 164 Civilného sporového poriadku, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet. Podľa žalobcu aplikáciou ust. § 54a Občianskeho zákonníka došlo k značnému narušeniu princípov právneho

štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu v zmysle Ústavy Slovenskej republiky Listiny základných práv a slobôd, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedené ustanovenie podľa žalobcu vykazuje obdobný zásah do Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na súdnu ochranu tak, ako vykazovalo protiústavné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. PL. ÚS 11/2016 vyhlásené za nesúladne s článkom 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Aktuálne znenie ust. § 54a Občianskeho zákonníka vykazuje zhodné znaky protiústavnosti ako ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobca mal za to, že v prejednávanej veci splnené sú podmienky na konanie o súlade právnych predpisov, § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky. Poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Martin dospel k záveru, že uvedená úprava následkov premĺčania práva a prihladania naň v zmysle aktuálneho znenia § 54a Občianskeho zákonníka nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a podal preto 30.07.2020 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky; konanie sa vedie pod evidenčným číslom spisu 1730/2020. Podľa žalobcu súd mal na základe vedomosti o napadnutí tohto ustanovenia na ústavnom súde postupovať v zmysle § 144 CSP a konanie prerušiť. Tento procesný postup prerušenia konania vyplýva aj z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/311/2019. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu preskúmal, aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. prípadne, aby konanie prerušil kým sa rozhodne o podanom návrhu Okresného súdu Martin o súlade § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario).

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať ho z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne uvedené do uplynutia odvolacej lehoty (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 19.05.2021 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo.

5. Odvolacia argumentácia žalobcu bola koncentrovaná na tvrdenie o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie a na tvrdení o tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených odvolacích tvrdení, prihladajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k tomu vtedy ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane realizáciu jej procesných oprávnení a mriaca možnosti aktívnej účasti na konaní (Najvyšší súd Slovenskej republiky, Uznesenie z 13.08.2018, 4Cdo/104/2018).

9. Po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie, jeho posúdením veci, ktorá bola predmetom konania, listinami, ktoré súdu predložil žalobca na preukázanie oprávnenosti svojho nároku má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie neporušil procesné pravidlá stanovené Civilným sporovým poriadkom. Skutkový stav zistil z dôkazných prostriedkov predložených mu žalobcom. V rozhodnutí dal jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne a v logickej postupnosti sformulované vysvetlenie dôvodov rozhodnutia ku ktorému dospel.

Na týchto správnych záveroch sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP) a k odvolacím dôvodom žalobcu len zdôraznenie správnosti dodáva:

10. Sporové konanie je kontradiktórne, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí rozhodné skutočnosti tvrdiť a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy je vzájomná väzba. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okrem skutočností, ktoré nemusia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena (Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 22.09.2010, sp.zn. 3MCdo/6/2010).

Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia, na podporu ktorého je v zmysle § 132 CSP povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci. Ustanovením § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu, pričom v spotrebiteľských sporoch zohľadňuje potrebu kompenzácie nerovného postavenia dodávateľa voči spotrebiteľovi. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť obraz iba v rozsahu, v akom mu ho objasnia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi.

11. Súd prvej inštancie v bode 7. rozsudku zdôvodnil existenciu predpokladov pre rozhodnutie sporu bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ mal žalobca za to, že súd pochybil pokiaľ nenariadil predbežné prejednanie sporu s poukazom na ust. § 171 ods. 1 CSP, je potrebné uviesť, že z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku vyplýva, že predbežné prejednanie sporu má byť skôr pravidlom ako výnimkou, avšak má charakter fakultatívneho inštitútu, preto jeho nenariadenie nezakladá vadu v procesnom postupe súdu. Nie je preto možné konštatovať, že postupom súdu bol žalobca ukrátený v možnosti uplatňovať svoje procesné práva a realizovať také procesné úkony, ktoré by boli spôsobilé privediť preňho priaznivejšie rozhodnutie.

12. Na žalobcovi uplatňujúcom na súde nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, vzhľadom na platnú právnu úpravu daného hmotnoprávneho vzťahu, v ktorom je povinnosťou súdu v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka skúmať, či žalobou nie je vymáhané premlčané právo a v súvislosti s tým posúdiť aj existenciu predpokladov pre uplatnenie práva na plnenie, ktoré sa má vykonať v splátkach v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, bolo, ak mal výsledok konania zodpovedať jeho požiadavke, tvrdiť splnenie povinnosti vyplývajúcej z § 53 ods. 9 ako predpoklad postupu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, a toto splnenie aj preukázať.

13. Zo žaloby a jej príloh, ktoré boli žalovanému doručené, nevyplýva tvrdenie a preukázanie toho, že žalobca, resp. jeho právny predchodca, pred požiadavkou na zaplatenie celého dlhu splnil povinnosť vyplývajúcu z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak za tejto situácie vyzval súd žalobcu na predloženie dôkazu o upozornení žalovaného na meškanie s dokladom o doručení upozornenia, bol súdom realizovaný postup smerujúci k posúdeniu včasnosti uplatnenia nároku na súde a výsledku samotného sporu relevantný.

V situácii ak súd v spore so žalovanou slabšou stranou trvá na dôkaze, pričom žalobca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť v dokazovaní preukázaná, ust. § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní.

14. Žalobca súdu prvej inštancie ním žiadaný dôkaz nepredložil, a ak súd preto vychádzal z nespĺnenia predpokladu vyžadovaného § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, jeho záver bol výsledkom (ne)aktivity žalobcu vo vzťahu k požiadavke súdu.

15. Vo vzťahu k námietke žalobcu vychádzajúcej z tvrdenia o nesúlade § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky a v tej súvislosti aj z tvrdenia o údajnej vedomosti súdu prvej inštancie o podaní návrhu na vyslovenie nesúlady § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou daného Ústavnému súdu Slovenskej republiky Okresným súdom Martin, pre ktoré podanie bolo namieste, aby súd prvej inštancie postupoval podľa § 162 ods. 1 písm. b) alebo podľa § 164 Civilného sporového poriadku a konanie prerušil, odvolací súd uvádza, že predpokladom postupu podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP je to, že súd dospeje k záveru o splnení podmienok na postup v zmysle tohto zákonného ustanovenia, inak sa vo všeobecnosti predpokladá, že zákonodarca konštruoval zákon racionálne tak, aby nemohli vzniknúť hodnotové rozpory.

Čo sa týka námietky nevyužitia postupu podľa § 164 CSP je potrebné uviesť, že ide o fakultatívne prerušenie a pre úplnosť odvolací súd uvádza, že na verejnom zasadnutí pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12.05.2021, ústavný súd vo veci vedenej pod PL. ÚS 5/2021 rozhodol o odmietnutí návrhu Okresného súdu Martin na začatie konania o súlade ust. § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou Slovenskej republiky.

16. Odvolací súd vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP v zamietavom výroku a v s ním súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania zodpovedajúceho výsledku sporu potvrdil.

17. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný, naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému v zásade vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku na náhradu trov konania úspešnej strane a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli by bolo zjavne nie len nelogické, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania. Preto žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.